

ÎNCHEIERE

05 iulie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul Valeriu Doagă

Judecătorii

Ion Druță, Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Societatea cu răspundere limitată „Palmarax-Com”,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Societății cu răspundere limitată „Palmarax-Com” împotriva Întreprinderii mixte „Calman-Prim” societate cu răspundere limitată cu privire la compensarea valorii bunurilor,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 20 aprilie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de către Societatea cu răspundere limitată „Palmarax-Com” și menținută hotărârea Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău din 22 octombrie 2015,

c o n s t a t ă:

La data de 16 februarie 2015, SRL „Palmarax-Com” a depus cerere de chemare în judecată împotriva ÎM „Calman-Prim” SRL cu privire la compensarea valorii bunurilor.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că, la data de 01 ianuarie 2009, între SRL „Palmarax-Com” și ÎM „Calman-Prim” SRL a fost încheiat contractul de locațiune nr. 408, conform căruia a primit în folosință temporară de la pârâtă un oficiu cu suprafața de 38 m² din imobilul amplasat pe str. Alexandru cel Bun, 7, mun. Chișinău, obligându-se să achite lunar prețul chiriei în mărime de 305 Euro și serviciile comunale.

Menționează că, în luna mai-iunie 2009, a fost în imposibilitate să achite chiria, iar ca consecință, pârâta a sigilat ușa oficiului, restricționându-i accesul pe o perioadă mai mare de 2 luni.

Invocă că, ulterior, pârâta i-a solicitat achitarea chiriei pe un termen de 4 luni, deși, în realitate, înregistra o restanță pentru o perioadă de 2 luni iar alte 2 luni nu a avut acces în oficiu.

Relevă că, pârâta i-a reținut bunurile sale și, anume, mobilierul de birou în valoare de 65 499 lei, refuzându-i să i le restituie.

Afirmă că, măsurile de soluționare a litigiului pe cale amiabilă nu s-au soldat cu succes, mai mult, pârâta a transmis această încăpere împreună cu mobilierul său în chirie altor persoane.

Sușține că, pârâta utilizează nelegitim bunurile sale, obținând, astfel, un profit, or, plata chiriei a unui spațiu mobilat este mai mare decât a celui nemobilat.

Invocă că, pârâta samovolnic, contrar prevederilor legale și voinței sale, a intrat în posesia bunurilor SRL „Palmarax-Com”.

Solicită obligarea ÎM „Calman-Prim” SRL să restituie bunurile, ce aparțin cu drept de proprietate SRL „Palmarax-Com”.

Pe parcursul examinării cauzei reclamanta a depus cerere de modificare a pretențiilor, indicând că, după preluarea și utilizarea bunurilor de către pârâtă, este inutilă restituirea lor, aceste fiind deja uzate, astfel, solicită încasarea din contul ÎM „Calman-Prim” SRL a sumei de 65 499 lei, cu titlu de compensare a valorii bunurilor expropriate ilegal și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău din 22 octombrie 2015 a fost respinsă acțiunea ca fiind depusă tardiv.

Prima instanță respingând acțiunea ca tardivă și-a argumentat concluzia prin faptul că, în luna iunie 2009, reclamanta a aflat că, este lipsită de dreptul de posesiune, folosință și dispoziție asupra bunurilor aflate în oficiul nr. 408, din imobilul situat pe str. Alexandru cel Bun, 7, mun. Chișinău, astfel, dreptul reclamantei de a se adresa în instanța de judecată cu acțiune în apărarea dreptului de proprietate încălcat urmează a fi calculat din luna iunie 2009, făcând trimitere la prevederile art. art. 267, 271 și 272 alin. (1) din Codul civil.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 20 aprilie 2016 a fost respins apelul declarat de către SRL „Palmarax-Com” și menținută hotărârea primei instanțe.

La data de 03 mai 2017, SRL „Palmarax-Com” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârea primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri cu privire la admiterea acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că, nu este de acord cu hotărârile judecătorești, deoarece instanța de apel și prima instanță au aplicat și interpretat eronat normele de drept material ce reglementează începutul curgerii termenului de prescripție și au fost apreciate eronat probele.

Menționează că, intimata a intrat în posesia bunurilor, ce aparțin SRL „Palmarax-Com”, samovolnic, contrar prevederilor legale și contrar voinței proprietarului, deoarece contractul de locațiune din 01 ianuarie 2009 nu reglementa dreptul intimatului de a sechestra încăperile sau bunurile sale.

Invocă că, faptul reținerii ilegale de către intimată a bunurilor, ce-i aparțin cu drept de proprietate privată se confirmă prin actul din 29 septembrie 2009, care a fost întocmit de către SRL „Calman-Prim” în lipsa sa, mai mult, acesta i-a fost adus la cunoștință mult mai târziu.

Relevă că, intimata până în prezent îi reține bunurile sale, iar procedura prealabilă de soluționare a litigiului de către intimată, nu a fost respectată.

Califică ca eronată concluzia instanței de apel precum că, conform actului de verificare din 30 septembrie 2009, datoria SRL „Palmarax-Com” față de ÎM „Calman-Prim” este în mărime de 113 675,21 lei, deoarece nu a semnat un astfel de act și nici nu i-a fost adus la cunoștință, mai mult, conform reclamației din 09 septembrie 2009, suma datoriei constituia 71 703,36 lei, deci o sumă de 2 ori mai mică decât cea indicată în act.

Notează că, intimata la data de 29 septembrie 2009, înainte de a primi avizul de recepție a reclamației și de a expira termenul de 10 zile acordat pentru achitarea datoriei, a preluat bunurile, însă despre rezervarea acestui drept nu i-a adus la cunoștință.

Susține că, intimata samovolnic a preluat bunurile, ce aparțin cu drept de proprietate SRL „Calman-Prim” și le deține până în prezent.

Consideră că, termenul de prescripție nu a fost omis, deoarece încălcarea dreptului continuă, iar instanțele de judecată incorect au stabilit începutul curgerii și încetarea termenului de prescripție.

Menționează că, nu a primit decizia contestată, însă la data de 07 martie 2017, ridicând cauza pentru studiere, a făcut cunoștință cu decizia instanței de apel.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul a fost declarat în termen, or, din materialele cauzei nu poate fi stabilită cu certitudine momentul comunicării deciziei contestate pentru a determina respectarea termenului de declarare a recursului.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de către SRL „Palmarax-Com” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către SRL „Palmarax-Com”, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul SRL „Palmarax-Com” ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul Societății cu răspundere limitată „Palmarax-Com” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă

Ion Druță

Mariana Pitic